

Отгласъ — (ехо).

(Разказъ).

Не прави на другитѣ това, което не желашъ и на тебе да правятъ! Отнасяй се къмъ ближнитѣ си така, както желашъ и тѣ да се отнасятъ къмъ тебе! Тѣхното поведение ще бжде отгласъ (ехо) на нашето.

Дѣца, едно малко момченце е разбрало това просто правило на живота, слѣдъ едно неприятно приключение, което искамъ да ви разкажа.

То се именувало Василчо и не знаело що е отгласъ — ехо.

Единъ день Василчо излѣзалъ на разходка въ гората и се спрѣлъ на една полянка да почине. Срѣщу него, не далече се издигала една висока скалиста стена.

Слѣдъ като си отпочиналъ Василчо станалъ и се провикналъ високо: Хей! хо, хо!...

Слѣдъ малко, Василчо останалъ зачуденъ, като чулъ, че отъ срѣщната скала се обаждатъ нѣкой съ сжщия гласъ: Хей! хо, хо!...

Василчо помислилъ, че тамъ задъ скалата се крие нѣкой и попиталъ: „Кой си ти, обади се!...“

Отгласътъ веднага отговорилъ съ сжщитѣ думи: „Кой си ти, обади се!“

Василчо се разсърдилъ много и пакъ извикалъ:

— „Глупаво момче!“ Отгласътъ пакъ отговорилъ съ сжщитѣ думи: — „Глупаво момче!“...

Тогава Василчо много се разсърдилъ и захвърлилъ камъкъ срѣщу това лошо момче, което се подигравало съ него и му се присмивало така, но и това не помогнало. Каквото казваше Василчо: той чуваше сжщитѣ думи да се изговарятъ и отъ това лошо момче, което Василчо бѣ помислилъ, че се крие задъ скалата.